

„EDINOST“
Izdanje po trikrat na teden v šestih iz-
dankah ob torkih, četrtekih
in sobotah. Zjutranje izdanje iz-
haja ob 6. uri zjutraj, večerno pa ob 7.
uri večer. — Obejino izdanje stane:
na eno mesec . . . 1.—, izven Avstrije f. 1.50
na tri mesece . . . 3.— „ „ „ 4.50
na pol leta . . . 6.— „ „ „ 9.—
na vsa leta . . . 12.— „ „ „ 18.—
Naročnine se plačujejo naprej za vsakega
brez priložne naročnine se uprava ne
ozira.

Posamične številke se dobivajo v pro-
stovolnih točkah v Trstu po 25 nvd,
izven Trsta po 40 nvd.

EDINOST

Oglaš se računa po tarifu v poštu; za
naslove s debilnim črkami se plačuje
prostor, kolikor obsega navadnih vrst
Poslani, esmrtnice in javne zahvale,
maši oglasi itd. se računajo po pogodu.

Vsi dopisi naj se pošiljajo uredništvu
alica Caserma št. 13. Vsako pismo mora
biti frankovano, ker nefrankovana se
sprejemajo. Rokopisi se ne vračajo.

Naročnine, reklamacije in oglase spre-
jema upravnništvo ulice Molino pie-
sole št. 3, II. nadst. Naročnine in oglase
je plačevati leco Trst. Odprto reklama-
cije se prosto pošiljajo.

Glasilo slovenskega političnega društva za Primorsko.

V edinosti je moč!

Častitim našim gg. naročnikom!

Vsem onim gg. naročnikom, kateri ne
poravnajo zastano naročnino do 1. decem-
bra t. l., ustavimo list brezpogojno.

Uprava „Edinosti“.

Vabilo na javni shod,

ki ga priredi politično društvo „Edinost“ pri-
hodnjo nedeljo dne 28. t. m. ob 4. pop.

v Bazovici

v gostilni „pri lipi“ g. Josipa Urbančiča.
z nastopnim dnevnim redom:

1. Pozdrav predsednika;
2. Poročilo deželnega poslanca Vekoslava Goriupa.
3. Eventualni predlogi.

Iz Poreča v Pulj.

II.

Pobavimo se še nekoliko z nadaljevim ute-
meljevanjem peticije italijanskega političnega dru-
štva za Istro do državnega zbora, naj bi le-ta od-
vrnil vlade od namerovanega premeščenja deželne
zbora iz Poreča v Pulj! Saj se tudi v tem spisu
zrcalijo tista ponižnost, pohlevnost in čut zakoni-
tosti, katerimi se odlikujejo Italijani vsikdar, kadar
govoré z močnejšimi, nego so oni!

Kdo bi ne stisnil prijateljski roke, ki je na-
pisala zlato besede: „Le v spoštovanju do zakonov
imamo jamstvo, da je prav določena meja med
pravicami vlade in pravicami vladanik! Nikomur
ni dovoljeno, da bi smel prestopati te meje!“

Gotovo, gotovo! Dobro je povedal g. zastop-
nik V. kurije za Istro in predsednik političnega
društva zajedno. Hvalevredno je, zares hvalevredno,
ako si prizadeva kdo, da širi take lepe nauke!
Svest si more biti, da šteje vse poštene ljudi med
svoje somišljenike. Le še neki drugi mali pogoj je
treba, da se izpolni! Ako ni izpolnjen ta pogoj, so
vsi lepi nauki le svetoblinstvo in grda hinavačina.
Zahtevati smemo, da se po lepih naukih ravna v
prvi vrsti oni sam, ki jih daje.

PODLISTEK

Slike iz življenja.

IV.

Odpadnik.

Lezal je na postelji v svoji sobi, oblečen, v
tami, a spati ni mogel. Premetaval se je in škripal
z zobmi ter klel, klel na tisto vražjo pesem, ki
mu je donela na uho:

Strelna udri iz višine
Izdajica domovine!

Pot mu je oblival život, zatiskal si je nčesa,
a zaspati ni mogel.

„Prokleta!“ je zarohnel, šinil po konci in
stopil k oknu.

Pri sosedovih so bili zbrani vasčani in ob
pitju in petju so se razgovarjali o bližajoči se vo-
litvi in o nje morebitnem izidu.

Tudi njega so povabili, njega, na katerega
so se vedno zanašali, kakor na značajnega, trd-
nega moža. A ni ga bilo. Poslali so ponj dvakrat,
trikrat — zaman! V njegovi hiši je bilo vse temno,
vse tiho.

„Doma ga ni, ali pa — prijatelji, ali pa“,

Sedaj pa se obračamo z nekoliko vprašanji
do predsednika pol. društva v Istri in potem še
posebe do zastopnika V. kurije.

V prvo vprašamo gospoda Bartolija, kakor
predsednika političnega društva, kako se strinja
izrek v peticiji o dolžnem spoštovanju do zakonov
z onim zloglasnim načelom, katero je proglasil isti
Bartoli na občnem zboru istega pol. društva? Ko
je Bartoli na tem občnem zboru govoril o bliža-
jočih se državnoborskih volitvah in je tehtal na-
de, do katerih so opravičeni Italijani na Primorskem,
prišel je do zaključka, da ti poslednji morajo po-
kusiti vse možno, da dobe v Istri vseh pet
mandatov. Navodilo, ki je je podal svojim soroja-
kom in somišljenikom, je bilo obseženo v vsikliku:
Osar tutto! Porabite vsako sredstvo!

Kaj misli gospod Bartoli, kako naj se izra-
zimo o človeku, ki zahteva od drugih, da strogo spo-
štujejo zakone, a sam propoveduje skoro v isti sapi:
nam je dovoljeno vse?! Zakon vendar ne dovo-
ljuje vsega! Zlasti pa obsoja izvestna sredstva v
volilnih borbah.

A sedaj vprašamo zastopnika V. kurije v Istri,
istega Bartolija: kaj meni, ali bi sedel on danes
v zbornici poslancev, da se niso — in sicer v o-
bili mari — rabila tiste izvestne sredstva? Ako
ne bi bilo drugega, pomisli naj samo na tiste do-
godke pred Labinjem, ko se je 700 do 800 volil-
cev moralo umakniti, ne da bi bili mogli izvršiti
svojo volilno pravo! Umakniti so se morali pred
onimi, ki so zvesto postopali po geslu „osar tutte“,
proglasenem po sedanjem predsedniku političnega
društva za Istro, g. Bartoliju, da pripomorejo do
zmage tedanjemu kandidatu Bartoliju.

Je že res, spoštovanje do zakonov je dolž-
nost vsakomur, vladi in vladanik; istotako pa je
res, da oni, ki sam ne pozna meje med svojimi
in narodnimi in političnimi pravicami drugih, je že
davno zgubil pravico, da bi smel očitati drugim,
da kršijo zakone! In italijanska stranka v Istri je
zgubila te pravice že davno. Nje in izključno nje
krivda je, da po Istri mnogokje ne vedo razliko-
vati meje med dovoljenim in nedovoljenim. Zato
bi prosili to gospode, da bi razširili lepih naukov o
dolžnem spoštovanju zakonov doma in na vse

je dejal Kezinov Toma in proledele mu je lice.
Razumeli so ga, razumeli so se vsi ob tem pogledu.

„Ali pa — nas je izdal!“ zagrmelo je od
vseh strani in tema vsikliku je takej sledila gori
označena pesem, ki se je divje razlegala po vsej
vasi in katera je kakor prokletstvo donela na nje-
govo. Srdanovo uho.

„Izdal nas je, izdajica je!“ klicali so vsi na-
vkriz in ustajali, hoteči oditi, da se maščujejo nad
njim. Le stari Slemen je ostal miren, zamahnil je
z roko tovarišem in spregovoril:

„Bodite mirni, prijatelji, ne razburjajmo se!“

Prišlo je, kakor je priti moralo. Delj časa opazu-
jem že Srdana, kako poveša glavo, ko hodi po
vasi, kako se izogiba očem onih, ki so bili nje-
govi pravi prijatelji, kako redkobeseden je postal
v naši družbi in kako česte, dasi skoro skrivaj, je
govoril z onim Robido, ki je že davno prodal svoj
rod in svoje poštenje za Judeževe groše. Kakor z
Robido, tako se je zgodilo z Srdanom, verujte mi!
Revež je tičal v dolgovi, oni so mu morda po-
melili par stotakov in kupili so si ga, kakor ti
kupiš na sejmu vola za delo. Zato ga pomilujmo,
a bodimo oprezní, da nam ne bode mogel škodo-

strani in potem naj bi v božjem imenu nosili svojo
modrost tudi drugam.

Nadaljnje hinavstvo je, ako pravi spomenica,
da neupoštovanjem ustavnih določeb vlada dovaja
do konfliktov med zakonodajnim zastopom v de-
želi in pa eksekutivo. Ali gospoda: kdo izživa
vendar konflikte v jednomer? Kdo ustvarja skle-
pov, katerih ne more potrditi vladar, zavedajoči
se svojih konstitucionalnih dolžnosti? Denimo, da
je odredba za premeščenje dež. zbora v Pulj res
izredna, nenavadna. Kdo pa je prisilil vlado do
tega izrednega koraka? Ali ne vi sami, ki ste
vedno iskali konfliktov z manjšino in ste prihajali
v navskrižje z drugimi činitelji v državi, pred vsem
pa z ustavnimi pravicami! S kako pravico se skli-
cujete na ustavo, kako pravico hočete igrati ulogo
branitelja konstitucionalnih pravic, vi, ki ste mir-
nim srcem kršili ustavo, ki ste kršili naredne in
politiške pravice drugih, kadarkoli je zahteval take
vaš strankarski interes? Vlada vendar ni mogla
gledati dalje, kako se v parlamentu dosledno ubija
parlamentarno načelo; kako se v zbornici, ki je
sestavni del avstrijske ustave, gazijo v blato do-
ločila iste ustave! Kar je storila vlada, je storila,
ker je bila prisiljena v to, a pršili ste jo vi
sami in ne govorite nam torej o „koncesijah“
panslavistom in „tajem“. Oni, ki so zahtevali, da
vlada stori jedenkrat konec sramotnim odnešajem,
so poštene domačini, zvesti sinovi te siromašne si-
cer, ali vendar ljubljene zemlje, a niso zahtevali
nikake „koncesije“ zase, ampak najsveteje pravice
onim, ki so jim poverili mandat, pravice večini
prebivalstva v deželi: možnosti namreč, da bodo
zastopniki te večine mogli zvesto izvrševati svoj
mandat v zmislu avstrijske ustave. Mi nismo zaht-
evali nikakih koncesij, ampak zahtevali smo ga-
rancij in takih uredob, da bodeti zagotovljeni u-
stavna svoboda in ustavno varstvo. In tega nam
ni smela odreči vlada, ako ni hotela biti zaveznica
onim, ki sicer v lepo sestavljenih peticijah govore
v imenu konstitucije, ki pa svojim postopanjem v
praksi rušijo isto konstitucijo.

Zaključek peticiji je klasičen. Tu so Italijani
prižgali beagelskih lučic na vseh straneh, da svet
vidi laglje, kako daleč da sega laška tartiferija.

vati. Kajti za svoto, s katero se si kupili njega,
hočejo več, nego Srdana samega! Zato bodimo o-
prezní!

„Kaj oprezní, vrag ga vzemi! Takemu člo-
veku smo zaupali, taki ljudje žive med nami! —
Toda pustimo ga, izgubljen je! Mi pa ostanimo,
kakor smo bili, zvesti svojemu narodu, svoji čisti
slovenski krvi!“

„Živijo!“ je zagrmelo iz krčme.

„Pa še nekaj, tovariši!“ zaklical je Borštni-
kov Frane, „vsi, kolikor nas je, napravimo mu ba-
kljado, izdajici Srdanu!“

„Bakljado, bakljado!“

„In zastavo doli z društvene dvorane! Z za-
stavo in bakljami — saj jih imamo še od zadnje volitve
— hočemo po vasi pevaje „Naprej zastave Slave!“
in „Ne udajmo se!“ Pred njegovo hišo pa se usta-
vimo in zakličemo tisto, ki mu je najbolj mari. Z
menoj, kdor je naš!“

„Jaz sem vaš z dušo in telesom, a z vami
ne morem, ker sem prestar“, je dejal Slemen ter
obsedel za mizo pri svojem kozarcu. Mlajši pa so
šli izvesti načrt Borštnikovega Franeta.

(Zvršetek pride).

Vsemu svetu je znana mržnja Italijanov do skupin v sedanji večini drž. zbora; celih knjig bi napisali, ako bi hoteli opisati vsa grđenja, ki so jih napisali Lahi o teh skupinah; ves svet ve, da je program Italijanov v kričnem nasprotstvu s programom sedanje večine in da se primorski Lahi nobene stvari ne boje bolj, nego tega, da bi se jel izvajati program večine; v spominu nam je še, kako je trdilo še le pred par dnevi glasilo iste istrske gospode, da bi to zlačilo pogubo Avstrije, ako bi se jela izvajati glavna točka tega programa: narodna ravnopravnost; notoriška resnica je, da so Italijani v najintimnejših odnosajih s smrtimi sovražniki sedanje večine in nje programa: in vendar so napisali peticijo do iste večine, katere nasprotniki so! In vendar se sklicujejo na program, katerega nasprotniki so! In sklicuje se na ta program so zahtevali od te večine: naj bi pomagala njim, in to na škodo svojemu programu, svojim načelom in svojim prijateljem v deželi istrski!

Gospoda: mi občudujemo vaše — čelo!

DOPISI.

Z Goriškega. (Iz učiteljskih krogov.) [Izv. dop.] Doba zberovanja dež. zborov se približuje. Med najvažnejše stvari, spadajoče v področje dež. zborov, štejejo pač učit. prašanje, kajti deželni zbori režejo kruh ljudskemu učitelstvu. To rezanje pa se vrši v posamičnih deželah kaj različno; rezani kosi so navadno primerni le naklonjenosti ali nenaklonjenosti dež. poslancev do učiteljstva.

Naravno je, da so posamični dež. zbori leta 1870. odrezavali kolikor mogoče le najmanjše koščke, kajti prepričani so bili, da je častneje, ako se mali koščki vekšajo polagoma, nego pa narobe. Med dež. zbori, ki so se odlikovali z najmanjšo mero, so bili dež. zbori južnih pokrajin, torej tudi Kranjski, Istrski in Goriški. Učiteljstvo teh dežel moleduje leto za letom za primerne zboljšanje, žal, da skoro zastoj. Tudi letos je storilo kranjsko učiteljstvo vse mogoče korake, da bi si doseglo primerno zboljšanje. Naša „Soča“, poročujoča o tem koraku kranjskega učiteljstva, dostavlja: „Kaj pa dela goriško učiteljstvo?“ Kaj neki dela? Nič ne dela, ampak mirno čaka, da mu pečena piščeta sama prilete v usta. Neumestno bi se mu videlo, da bi postopalo tako, kakor tovariši na Kranjskem. Fatalistično udane v svojo usodo, zadovoljuje se, da v prošnjah s par besedami izraža nadeje, da dež. zbor zboljša neugodno gmotno stanje. Dosedanji uspehi so bili le primerni takemu „delovanju“. Krivda pada toraj le v prvi vrsti na učiteljstvo.

Kako da se godi učiteljstvu na Goriškem, je bilo že obilokrat pribito v slov. časnikih, posebej še v „Edinosti“. Hočemo še navesti le še jedno kompetentno in najverodostojnišo pričbo, namreč g. dež. poslanca in odbornika ter uda c. kr. dež. šol. sveta, dra. Tuma. Poročuj o utisih, ki jih je odnesel omenjeni gospod izpred svojih volilcev po soški dolini, pravi: „Naše posvetno razumnost po deželi, izven učiteljstva, z malimi izjemami, se odteguje javnemu življenju, ne upliva na prebivalstvo, ali upliva slabo, ker se vede malo da ne tako, kakor razumnost ptuja narodnosti, ki biva med nami.“

Dalje: „Giblje se nekoliko učiteljstvo. No, ne sebi na korist. V gmotnem oziru zaenkrat marjeno, preganja se, če je svojih misli. Ali je našlo, vrnivši se v domovino (iz tujega Kopa), moralne zaslombe, v daljši razvoj potrebne družbe? Ne, in dvakrat ne! Trgi in dežela so zapušteni od vlade in dež. odbora prav tako, kakor se mi je pokazala žalostna slika tega stanja v dež. arhivu po spisih...“

In končno piše dr. Tuma: „Ni najniše in potrebnije reči v deželi, nego rešiti zdravstveno prašanje in ono o dež. šolskem zaloga“. „Vlada dobro ve, da tako ne pojde in ne more iti dalje. Ulagala je sicer že predloge na dež. zbor in odbor, da bi uredila šolske razmere, a ker nočeta ničesar vedeti o tem dež. odbor in deželni zbor, oziroma Italij. večina, ni dosegla ničesar do danes. Ako vlada v teku 23 let ni imela volje in moči, spraviti z dnevnega reda zdravstveni in šolski

zakon, potem lahko rečemo, da od nje nima mnogo ali ničesar upati slovenski del dežele“.

Tako in jednako piše gospod dr. Tuma v „Soči“ o naših razmerah. Kaj naj še dostavimo mi, ki čutimo in nosimo vso težo tacega položaja? Ali smemo upati, da zapusti naš dež. zbor v letošnjem zasedanju dosedanje pot? Zadnji čas bi pač bil, da najdejo in nastopijo naši poslanci pot, po kateri nam pripomorejo do primerne zboljšanja. Resne volje je treba in doseže se mnogo!

Da vidimo!

Politiške vesti.

V TRSTU, dne 25. novembra 1877.

Dan sramote!

Državni zbor. Kdor ima še kaj čuta za dostojnost v razpravah o javnih stvareh — ne, kdor spleh ima še kaj zmisla za dostojnost v človeški družbi, ta mora povešati oči samega srama, ko čita poročilo o večerajšnji seji zbornice poslancev. Lepe izglede dobivaje mase ljudstva. Tam, od koder bi nam morali prihajati izglede državljanskih čednosti, kjer naj bi sklepali dobre zakone in bi morali z izglede navajati ljudstvo do spoštovanja istih, tam so se jele — tako se je godilo večeraj — biti prave krvave bitke! V zbornici poslancev se je zgodilo, kar se ni zgodilo še nikoli in v nobenem parlamentu: metali so se po tleh, klofotali, kradli predsedniku zvonec, dvigali stolove, pretili z noži. Krvava bitka smo rekli: več poslancev je ranjenih — tekla je kri. Kri v parlamentu! Krvav poboj, kršenje zakonov na mestu, kjer naj bi ustvarjali zakone! In človek naj bi se ne sramoval v imenu domovine in v imenu onih, ki so povzročili vse to? A kri mora zavreti človeku, ako pomisli, da so ti „oni“ sinovi velikega kulturnega naroda, sinovi naroda mislecev! Ne, več sramote je ni moči storiti narodu nemškemu in njegovi kulturi, nego so jo storili večeraj njega lastni sinovi!

Pričnimo torej, da po možnosti označimo ta dan — sramote!

Takoj, ko je predsednik otvoril sejo, jeli so obstrukcionisti oblegati predsedništvo in uprijeti hrupne prizore, ker se je nagodbeni provizorij popred postavil na dnevni red, nego pa obtožba ministrov.

Ali prava bahanalija se je pričela še le potem, ko je češki poslanec Dyk stavil predlog, da bi se vse peticije proti jezikovnim naredbam — in teh jih je nebrej — smatrale le kakor ena peticija, ko so vendar vse jednake. Preditala naj bi se le jedna in s tem bi bile formalno rešene vse druge. Govornik je prosil predsednika, naj da ta predlog na glasovanje brez nadaljnje razprave. To je bilo kakor da je kdo vrgel bombo med obstrukcioniste. Kričali so in razsajali, da je bilo joj. Njim je seveda do tega, da bi s peticijami zavlačevali razprave. Dykov predlog jim je prišel naravnost navkriž. Zagnali so se proti predsedništvu. Ker pa so grozili, prihitelo je tudi nekaj poslancev z desnice. Vneli so se prepiri. Predsednik je prosil poslance, naj se podajo na svoje sedeže, v odgovor ga je opozicija zasramovala. Najhuje je razgrajal stari Funke, mož nad 60 let. Bil je ob mizo, kakor kmečki fant, kadar kliče na korajžo.

Konečno se je večina poslancev vendar oddaljila od predsedniške mize. Lene kateri so ostali, med njimi tudi glasoviti Schönerer. Poleg njega je tudi Wolf zasramoval predsednika. Po dolgem ravsu in kavsu je naznanil predsednik, da daje na glasovanje predlog poslanca Dyka. Opozicija je protestovala kričaje: „Ne bode se glasovalo, mi ne dopustimo tega!“ In potem so letele psovke vse križem. Odlikovali so se posebno posl. Gross, Wrabetz, Peschka in prof. Pfersche.

Obstrukcionisti so zahtevali besedo, predsednik jim jo ni hotel dati. Kričali so, da naj se glasuje o vsaki peticiji posebe. Predsednik je ostal trden in je zaklical posl. Gösslerju: Ne pozabite, da ste v parlamentu.

Ker se je bil posl. Schönerer javil za besedo, vprašal ga je predsednik, dali hoče staviti predlog glede glasovanja o Dykovem predlogu, ker drugih predlogov da ne more dopustiti. Schönerer je letel k mizi predsednika in je kričal: „Sedaj imam besedo jaz!“ Bilo je blizu več drugih poslancev. Schönerer je nabijal s pestmi ob mizo in

kakor bi trenil je pograbil po zvončku predsednika. Zbiralo se je vedno več poslancev, med istimi tudi Wolf. Navstala je prava rabuka, med katero je Poljak Potoček iztrgal Schönererju zvonec. Poslušali so vmes tudi Čehi in Poljaki in vršili so se prizori, katerih ni možno opisati. Spoprijeli so se dejanski. Posl. Wolf se je zvrnil po tleh in dobil je tudi klofuto.

Ministri so zbežali iz dvorane, a predsednik ni mogel družega, nego da je pretrgal sejo.

Po premoru 20 minut je predsednik zopet otvoril sejo; opozicija ga je pozdravila zasramovanji. Hkratu ga je zopet obkolilo mnogo poslancev.

Predsednik se je obrnil do zbornice, obžaloval je take dogodke, ki uničujejo ugled zbornice. Škandali so se ponovili zopet, ko je Schönerer hotel imeti besedo, a predsednik mu je ni hotel dati. Duhovi so se razvneli bolj in bolj in prizori so postajali huji in huji in prelevili so se v dejanja, kakoršnih še ni videl noben parlament. Kar se je godilo, tega ni možno opisati. V splošni zmešnjavi je pograbil Wolf zvonec predsednika in je kričal: Sedaj imamo mi zvonec! Posl. Potoček je skušal, da mu iztrga zvonec. To je povzročilo splošno pehanje med poslanci okolo mize predsednika. Med krikom in vikom se mahali, kamor je padlo. Trgali so se za lase in metali po tleh. In ljudstvo na galeriji, o katerem je znano, da toli ljubi „hetz“, še to ljudstvo se je sramovalo svojih zastopnikov in je kričalo „Pfui“. Vse je bilo kakor v vrtincu, ko so padale pesti po glavah. Središče pretepu je bil posl. Wolf. Proti njemu so bili najbolj ogorčeni poslanci z desnice. Trgali so mu zvonec iz rok in vsakdo je hotel imeti to zadoščenje, da mu zasoli jedno. Bilo je grozno. In občinstvo je zopet kričalo „Pfui“!

Središče drugi skupini je bil drugi junak in tovariš Wolf, posl. Schönerer. Dvignil je stolico, da bi jo vrgel na poslance desnice, toda preprečili so mu to nakano. Vlekli so ga za brado in za lase in na njegovo telo se je usula prava toča. Drugi poslanci se kričali vmes. Jeden poslanec — posl. Pfersche, ki je profesor in vzgojevalec mladine — je pal po tleh, a v njegovi roki so zagledali nož. Drugi Nemec, posl. Lemisch, mu je strgal nož in ga zalučal tja po tleh na sredo dvorane, a zadel je pri tem posl. Gessmanna. Tudi na Pfersche-ja je deževalo — pestij. Posl. Potoček je prijel Wolfa za vrat, drugi se mu trgali obleke in ga obdelovali s pestmi, dokler niso nekateri poslanci rešili Wolfa iz bitke. A Wolf, ves raztrgan in bled kakor zid, je kričal: Jutri vzamemo seboj revolverjev, da vas pobijemo na mestu.

V teh groznih trenutkih je stopil na oder predsednik Abrahamovics in je izjavil: „V obglede nasilstva, ki so se dogodili v zbornici, dolžnost mi je, da zaključim sejo. Prosim gospode, ki mi morejo naznaniti katerega onih poslancev, ki so zakrivil nasilstva, da se oglasijo v moji pisarni.“

Ob groznem in neopisnem razburjenju se je zaključila seja.

Takoj po seji je vsprejemal predsednik one poslance, ki so mu imeli česa javiti o povzročiteljih opisanih dogodkov. Njih izpovedbe so se vzele na zapisnik.

Posl. Milerski je potrdil, da posl. Potoček — katerega dolži tudi današnji „Piccolo“, da je tudi on grozil z nožem —, ni nikogar prijel za vrat. Videl pa je, kako je posl. Pfersche grozil z nožem poslancem desnice, prav kakor bi hotel pozivati še druge, naj rabijo nož.

Posl. Horansky priznava, da je dal poslancu Pferscherju jedno po glavi, toda še le tedaj, ko je videl, da je posl. Breznovski v nevarnosti, da ga posl. Pfersche prebode.

Posl. Šuklje je izpovedal, kako je posl. Pfersche pridiral med poslance na desni, kričaje: Imam nož! Kar hkratu ga je videl on, Šuklje, kako maha z nožem, tedaj je Pfersche-u ustavil roko in jo držal kvišku. Rekel je Pfersche-u: „Pomislite, kje ste in kaj delate!“ Pfersche, profesor in vzgojevalec mladine, pa je zakričal: „Moram ubiti koga ali mu razparati trebuh!“

Tudi posl. Pospisil je potrdil, da je posl. Pfersche grozil posl. Breznovskemu.

Posl. Lang je videl posl. Neske-a in Hohenburgerja, kako sta hitela na pomoč posl. Wolfa, a on ju je zadržal, da nista počenjala nasilstev.

Prijel je tudi Schönererja, ko je isti vihtel se stolom.

Posl. Udržal je čul vsklik: Moram prebosti koga! in v istem hipu je videl nož v roki Pfersche-a. Teda je zaklical poslednjemu: Nesrečnež, kako ste se spozabili tako, da ste odprli nož?!

Posl. Libloch je izjavil, da je dobil kletoto od posl. Wrabetza.

Posl. Merunowicz je potrdil, da je poslanec Pfersche grozil Breznovskemu, da mu razpara trebuh.

Posl. Wenger je potrdil, da je grozil Wolf: Jutri pridemo z revolverji in vas pobijemo kakor stekle pse. Vi (Wenger) boste prvi.

Posl. Engel, načelnik češkega kluba, je slutil že v naprej, da levica hoče, da pride do pretepa. Skušal je pomiriti levičarje. Hkratu je videl posl. Pfersche-a, kako vzdiguje nož proti Breznovskemu. Teda je vskliknil Pfersche-u: Za božjo voljo, kaj delate! Odrahnajte od tega! Pfersche pa je odgovoril: Razparam mu trebuh! V isti hip je posl. Horansky udaril Pfersche-a.

Takoj potem so se vsi ti zapisniki odposlali državnemu pravdnstvu in glasi se, da pridejo pod zatožbo radi javnega nasilstva posl. Wolf, Schönerer in Pfersche.

Predsedništvo zbornice je sklenilo, da predsednik nima več rabiti zvonca, katerega se je dotaknil Schönerer. Ukretilo se je potrebno v obrambo in varstvo predsednika.

Tudi parlamentarna komisija večine se je posvetovala in odredila potrebno. Nje sklepi se predložijo skupinam večine v potrjenje. Med drugim je menda določeno, da se postavi redarjev v zbornico, toda v civilni opravi.

Parlament pod policijskim nadzorstvom! Da-leč smo prišli.

Tako se je zvršil ta veliki dan sramote! Sramote za parlament, za državo in v prvi vrsti za narod nemški. A danes mora biti uverjen vsakdo, kako skrajni čas je, da se Avstrija preosunje tako, da se živijo a la Wolf pogreznejo v temo absolutne brezpomembnosti.

Proti sultanu. Tempora mutantur! Časi se spreminjajo! Tako bi zamogel vsklikniti danes tudi turški Sultan v oči gled dogovora in razpravam, ki se vrše v Evropi z ozirom na Turčijo, z ozirom na vladarja te Turčije samega. Svet ne gleda več mirnim očesom barbarstev v Turčiji, barbarstev, ki so se nespremenjena ostalina izza dobe „konjskega repa“, izza dobe, ko je bila napeta na veliki turški boben janičarske godbe — človeška koža; — marveč ta svet, namreč civilizirani svet Evrope, hoče skleniti račune s turškim barbarstvom, Evropa mora zahtevati od Turka, da napravi red.

No, že ob zadnjih grozodejstvih, izvršenih nasproti nemohamedanskemu prebivalstvu Turčije, je zasumela nevihta hude nevolje po vsej Evropi, in kdo ve, kaj bi se bilo zgodilo s Turčijo, da niso zabranile nadaljnjega razvoja stvari politične kombinacije! Ali znamenja kažejo vendar, da se je Evropa jela zavedati svoje dolžnosti. Omenjamo le zadnji energični nastop Avstro-Agerske in pa soglasje med našo državo in Rusijo.

Razum tega pa se oglašajo še neki drugi glasovi, kateri utegnejo postati turškemu barbarstvu še mnogo opasniji, nego diplomatični evropski koncert. Ti glasovi so glasovi probujajoče se civilizacije mej Turki samimi. Še ni dolgo temu, ko smo poročali o gibanju „Mladoturkov“, katero gibanje ima svoj vir v turškem dijaštvu, udeležem se v civilizirani Evropi. Ti inteligentni Turki, udeleženi od Evropejcev človekljubnost višje izornike, so izprevideli, da vladajo v njihovi domovini razmere, radi kakoršnih se morajo sramovati pred svetom, da so i oni Turki. Le-ti so jeli izlajati list „Mehveret“, katerega so si ustanovili v tujini.

Seveda je turška vlada takoj strogo nastopila nasproti temu gibanju in bi bila rada dobila v pest one predrzneže, ki mislijo drugače, nego njihov vsemožni vladar. Svilena vrstica bi bila potem nagrada, katero bi dobil od Sultana vsaj glavni urednik lista „Mehveret“. Toda je ta, Ahmed Riza, je toliko previden, da ostaja lepo v varni tujini, vkljub vsem zasledovanjem in preganjanjem od strani turške vlade. V prvo je Ahmed Riza izdajal svoj list v Parizu, a na zahtevo turške vlade se list ni smel tiskati v turškem jeziku; na to se je preselil Ahmed Riza s svojim listom v

Genf v Švico, a tudi tam ga je doletela neprijetna usoda, da je izdal in prodal turški vladi vso stvar neki Ahmedov tovariš. Nekaj časa za tem je list izhajal avtografovan, dokler se ni z nova uredila tiskarna, s katero se je preselil izdajatelj lista v Bruselj v Belgijo. Tu pa so se pridružili Ahmedu socialisti in krščanska stranka ter so ga jeli podpirati pred prosledovanji, ki so se začela z nova. Turška vlada je namreč zahtevala od belgijske, da zatre izdavanje lista „Mehveret“ in jej izroči urednika Ahmeda Rizo, kar bi bila prva tudi storila skoro, da ni v zbornici nastal proti njej pravcati vihar.

Psovke, ki so v tej seji padale na sultanovo ime, pak pričajo, da je stavila civilizacija na za- tožno klop sultana in njegovo vladu in da se stara Turčija težko še odtegne posledicam obsodbe ki jo izreče o njej strogi porotni tribunal — evropske civilizacije. Na sultanu je, da sluša glas te sodbe, dokler je še čas, da uvede v svojem carstvu reforme, kakoršne so vredne vladarja, živečega mej civiliziranimi vladarji Evrope koncem devetnajstega stoletja.

Različne vesti.

Kdo bode okrajni šolski nadzornik za okolice? Doznali smo iz zanesljivega vira, da je vis. c. kr. namestništvo povabilo naš slavní magistrat, naj isti predloži enega izmed učiteljev tržaške okolice v imenovanje okrajnim šolskim nadzornikom. Brez dvoma bi se našlo med okoličanskimi učitelji nekaj zmožnih in vrio sposobnih za to važno mesto; a ne smel bi jih odbijati magistrat: kajti magistrat se ne bode oziral na izobraženost, zmožnost in sposobnost dotičnega. Magistrat gotovo predloži moža, ki bode njemu ugajal; oziral se bode največ na politično mišljenje dotičnika in pišče moža, ki si je pridobil mnogo zasluga za italijanstvo po okolici. Ako obvelja magistratov predlog, je mogoče, da zasede mesto nadzornika cele kaki Bonini!

Zategadelj priporočamo najtopleje vsem slovenskim državnim poslancem, naj uporabijo oni ves svoj upliv na vis. naučnem ministerstvu, ki končno potrdi nadzornika, da ne pride usoda okoličankih slovenskih šol v roke kaki kreaturi vladajoče stranke.

Visoko namestništvo v Trstu pa bi si v tem slučaju prav lahko obdržalo svobodno roko in bi samo predlagalo v imenovanje nadzornikom moža, ki bi se nikakor ne smel udajati magistratu, ki bi deloval po lastnem trdnem prepričanju in edino po pe da go gi č ni h na č e li h. In ravno zato, ker je vis namestništvo do sedaj vedno samo predlagalo nadzornika, se ne moremo dovolj začuditi temu najnovejšemu poklonu pred tržaškim magistratom od strani vis. namestništva.

Osebnosti. Gospod Andrej Pavlica, stolni vikar v Gorici, je bil v soboto na dunajskem vsenčilišču promoviran doktorjem bogoslovja.

Sami ne vedo, pri čem da so! Nekaj časa sem kaže se nam v italijanskem novinstvu prava babilonja!

Listi iz kraljestva ne morejo ali nočejo več umeti našega ljubega „Impertinenta“ „L' Istria“, da si izhajajoča v Poreču — torej še v Avstriji — noče niti ona več umeti naših ultra-rud-čkarjev!! Ni-li to svet narobe? Res čudno in neumljivo je njih vedenje, tako čudno, da jih niti Bog sam ne more umeti več!

Laški listi pišejo, kakor da prihajajo klici in demonstracije proti tržaškemu županu od Slovanov ali bolje rečeno: rusofilov (sa) so klicali: „V Rusijo“. Opisujejo (opasnost pretečo od strani rusofilov ter pozivljajo Lahe na složni — odpor!! „Indipendente“ se opravičuje, zatrjujeva svojim bratem, da stvar ni tako — grozna; da o Slovanih v Trstu ni duha ne sluha (!!) ter da se Slovani še niso (?) in da se gotovo tudi ne predrznejo nikdar, da bi prišli na galerijo mestne dvorane tržaške!

Kdo ima torej prav: ali oni, ki se tresejo pred „rusofili“, ali oni, ki se ne tresejo? Kakor vidite, vlada v laškem taboru popolna konfuzija glede vprašanja: „ali je v Trstu rusofilov ali jih ni? Ali preti nevarnost italijanskemu značaju mestne zbornice, ali ne preti?“ Sami ne vedo, na katero stran da leže.

Pa vendar se moti nekoliko „Indipendente“, ko tako samosvestno gleda okoli sebe, češ, tu smo mi in nikdo drugi! Ali je že pozabil, da še ni minolo 10 let, odkar je morala laška — „balda gioventu“ bežati z galerije sicer, ne pred rusofili, pač pa — pred nami!!

Ne kličite torej volka, da res ne pride še kedaj! Brejski.

„Borovške gracije“. Pišejo nam s Kranjskega: „Izvrstno ste odgovorili, gospod urednik, namišljenemu g. „Trobeu“! Slovenski pisatelji bi morali pisati odslej same bajke in pravljice, ako nočejo riskovati, da jih toži radi „razžaljenja“ nevemo koliko preobčutljivih ljudi. Modele, žive modele so imeli Jurčič, Kersnik, dr. Tavčar, Gestrin (poveš Gestrinova, „V arhivu“ se godi n. pr. — v Postojni); imajo jih Murnik, Govekar, Premec . . . imajo jih Zola, Daudet, L'Arronge in drugi . . . smeta jih torej imeti tudi Vidic in — Lovro Slavec! Ta bi bila lepa, da bi hoteli predpisovati umetnikom, kaj smejo in kaj ne! Umetnik je suveren, ne pa sluga občutljivih ljudi.

Glede Vidičeve afere z Schwabom pa bodi povedano, da se je dr. Schwab že — umaknil. In medro je storil tako. A has ver“.

Ni nam bil namen, da bi zopet spregovorili o tej aferi. Ali ker nam je odličen slovenski književnik že poslal gornje vrstice, hočemo porabiti to priliko, da pridodamo še jedno kratko opazko o oni zahtevi užaljenega gosp. „Trobea“, ki nas je spekla najbolj: zahtevi, ki se v Slovincih ne pojavlja le sporadično, ampak je epidemična, toliko med razumnostvom kolikor tudi med priprostim ljudstvom.

Sleherai hip nam nastavlja kdo nož na vrat: „Takoj mi povejte, kdo je pisal to in to, ako ne, pojdem iskat drugam zadoščanja“. Ali, ako je dotičnik priprost človek, ki ne razume stvari: „Skozi policijo Vas prisilim, da mi poveste dotičnika!“

A ni prostak ni razumnik nista pomislila pri tem, da zahtevata nečesa, česar ne more storiti, dokler je uredniku ležeče na tem, da ga ljudje smatrajo lojalnim in dostojnim novinarjem. Ne pomislita, da uredniška tajna ni in ne sme biti le prava beseda, dokler hočemo imeti dobro časopisje, v katerem se zrealijo dogodki v domovini. Ako porušimo načelo tajne, kdo bo hotel še sodelovati v javnih listih! Od kje bodo dobivala javna glasila podatkov v dokaz o krivicah, ki se gode narodu na tem ali onem uradu? Kdo bode hotel opozarjati na nevarnost, ki nam morda preti od te ali one strani, ako se mu je bati, da ga izdamo in ga izpostavimo nevarnostim in proganjauju? Lahko je reči: „Vsakdo imej teliko poguma, da podpiše polnim imenom, kar piše!“ To bi bilo res lepo, ko bi si nasprotniki vedno gledali lice v lice. Toda, ne pozabimo nikar, kolike je ljudi na svetu, ki so odvisni po svojem službenem razmerju, ki bi postavili svojo in svojcev eksistenco v nevarnost, ako bi se spustili v javnost. In vendar so pošteni ljudi, zvesti sinovi se to svojega redu, ki bi pomagali radi. Zato je v interesu javnosti, v interesu naroda, v bistrenje pojmov in v vpešneje odstranjevanje krivih menenj in raznih nedostatkov, ako je takim ljudem omogočeno delovanje v javnosti s tem, da njihovo ime čuva zvesta melčečnost uredništva. Nočemo reči, da velja to specialno za avtorja sličice „Borovške gracije“, ampak povdariti morame, da načelo uredniške tajne mora ostati neporušno ter da postopajo jako nepremišljeno vsi oni, ki bi hoteli rušiti to načelo.

Toravno smo najbolj zamerili namišljenemu gospodu „Trobeu“. Naj pomisli vendar! Apeluja na našo lojalnost zahteval je od nas najnejojalnejši čin, ki ga more storiti urednik javnega glasila.

Kakor hitro je zahteval, da mu moramo objaviti ime avtorja, da ga bode tožil potem — in ako pomisli, da tega ne moremo storiti nikakor — potem je zaključek jase: tožiti mora le nas.

Pošten list nima poti na izbero v takem položnju: raje se pusti tožiti, nego da bi se pregrešil proti zakonu lojalnosti, ki vežejo liste do lastnih sotrudnikov.

„Patrijetičnim“ listom, kakoršni so „Indipendente“, „Piccolo“ in družba, priporočam, (ker vem, da se zanimajo za „zgodovinske starine, ala Leone di Venezia), naj povzdignejo svoj glas za avstrijskega orla, ki leži na cesti pri Sv. M. M. sgornji

št. 82, in v katerem pravijo starci, da je iz francoske dobe. Ne vem, ali si ga je že ogledala kaka starinarska komisija, vem pa, da je om. dvoglavni orel velikansk. Le škoda, da je že deloma pokvarjen. Meril bo 1 1/2 kvadrat metra ter so v sredini izdolbena znamenja našega državnega grba. Ker vem, da je našim gosp. sosedom do tega, da se ohrani vsaka (?) starina, priporočam omenjenega orla njih brizi in skrbi. *Rusofil.*

Domača industrija. Ako smemo nazivati vse to, kar se pojavlja novega na polju obrti in industrije na tržaških tleh, domačo obrt in industrijo, tedaj smemo reči, da je podjetje, katero gradi „Kranjska industrijska družba“ v Škedenju pri Trstu, domača industrija.

In to industrijsko podjetje počne v kratkem svoje delovanje. Kakor čujemo, so se plavži že otvorili in tudi druga dela so že dovršena tako daleč, da bo podjetje kmalo moglo začeti svoje delovanje. Na tem podjetju vsakako pridobi mesto tržaško kakor trgovinsko mesto, kajti družba hoče delati v velikem obsegu. Po jedni strani je bilo tako podjetje ob Trstu tudi jako potrebno, kajti železa se v Avstriji še vedno ni toliko pridelalo, kolikor ga država potrebuje za svojo notranjo industrijo. Imenovana družba hoče dobivati svoje surovo železo iz daljne Afrike, ker je cena istemu niža in je blago boljše. Vsled tega postane živahnosti tudi promet po vodi.

Drugo vprašanje pa je, da-li bo imelo tudi naše slovensko ljudstvo kake koristi od tega podjetja. Seveda mislimo tu delavsko ljudstvo. Bati se je, da ne. Kajti le prerada se ozira imenovana družba na narodni moment, in sicer tako, kakor žele velemožna gospoda tržaška. Saj nam je še v spominu, kako je postopalo vodstvo o oddajanju temeljnih del temu podjetju. Vendar pozivljamo družbo, naj bi na svojem domačem podjetju dajalo zaslužka zares — domačinom. Ako stori tako, tedaj tudi mi pozdravljamo njeno podjetje kakor veselo prikazen na polju „domače industrije“.

Menjava vojaške službe. Nj. Veličanstvo cesar je odredil menjavo mej častnikoma, podpolkovnikom Cato Savi-jem od deželnoobrambenega pešpolka št. 5. v Trstu in majorjem Franom Šeme-tom od polka deželnih strelcev št. III. v Tridentu.

Min Economo je praznoval danes 25 letnico svojega obstanka. Tem povodom je bil danes ves zavod v zastavah.

V Gradci so se pričele občinske volitve. Volilne gibanje je jako živahno. Proti krščanskim socialistom so združeni v boju nacijenci in liberalci. Za III. razred, ki je volit 23. t. m., bo treba ožij volitev.

Štrajki. Poleg jednega dela čevljarских pomagacev strajkajo tudi delavci elektrotehnične delavnice pri sv. Mariji Magdaleni spodnji. Poslednjih je kakih 40.

Pogreb devotke Ane Fischer, ki se je bila ustrelila v vojašnici v ulici Fontana, se je vršil včeraj popoldne. Za krsto je šel tudi „on“ in nekaj njega tovarišev. Poleg teh je bilo še nekoliko usmiljenih ženic.

Nagla smrt. V Št. Petru na Notranjskem je umrl sinoči nagle smrti tamkajšnji posestnik, g. Fran J. a. l. s. Zadel ga je kap. Naj počiva v miru!

Slovensko akademsko društvo „Slovenija“ na Danaju priredi dne 2. dec. t. l. svoj III. redni občni zbor, z sledečim voporedom: 1. Čitanje zapisnika. 2. Čitanje zapisnika bratskega društva „Triglava“ 3. Poročilo revizorjev. 4. Volitev enega odbornika. 5. Slučajnosti. — Lokal: Kastnerjeva restavracija. Začetek ob 8. uri zvečer. Slovanski gostje dobri došli!

25letnica „Glasbene Matice“ To izborna slovensko glasbeno društvo bo obhajalo dne 8. decembra t. l. petindvajsetletnico svojega obstanka. Ob tej priliki izda jubilejske knjige, obsegajoče 80 priljubljenih možkih zborov in drugih zanimivih podatkov in kach šest pol obsežno izvestje; imela bo rečeni dan slavnostno sejo v dvorani „Glasbenega doma“, na večer priredi koncert za kateri je zložil g. E. Gangl prolog, koncerta, pa bo sledil komers. Koncert in komers se priredita v „Narodnem domu“. Vabila se začnejo kmalo razposiljati.

Tatje. Predsinočnem so ulomili tatovi v trafiko gospe Ravnika v ulici delle Poste št. 1 ter odnesli gotovega denarja in smotik, v vrednosti 40 gld. Tatje so predrli steno, ki loči trafiko od kleparske prodajalnice Ferolijeve. Našlo se je še

orodje, s katerim so razrušili zid. Kdo je mogel torej biti, kateremu je bil ustop mogoč v kleparsko prodajalnico v pozni nočni uri?

Dinamit ob meji avstrijsko-italijanski. Mej tem ko besni notri v zbornici na Danaju uprav kakor v kakem razbrzdanem zverinjaku, poka gori na meji ob južni Tirolski — dinamit. Iz Rovereta se poroča dne 24. t. m. Ob velikem gromu so razpršili minolo noč v zrak pet obmejnih kamenov ob državni meji mej Južne Tirolsko in Venceno.

Storitci da so najbrže prebivalci iz Lastebane v okraju Vencena. Vprašanje je sedaj, ali je to le čin surovih vandalov, ali pa morda čin — politične struje? Ali ni prišla morda vspodbuja od onstran meje sem? Ne mislimo oficijelne Italije, Bog ne daj, marveč one Italije, ki nima nikdar mira in o kateri vemo, kaj hoče. Seveda je to le smešna demonstracija, ali značilna je vendar-le in tudi — poučna za naše državnike.

Požar. Včeraj zjutraj je navstal ogenj v magacinu stvari za drogerije Jesipa Melerja v ulici Rapicio. Prva sta zapazila ogenj redarja Kreševič in Bajk. Gasilci so se morali truditi dve uri, predno so pogasili ogenj.

Na smrt obsojeni policijeti. V Meksiki se je dogodilo, da so policisti umorili v ječi napadalca Arroyo. Zatoženik umora je bilo 13 policistov, deset je obsojenih radi tega umora na smrt, jeden na enajst mesecev ječe, dva sta oproščena.

Loterijske številke, izrečane dne 24. t. m.

Praga	56,	62,	54,	25,	18.
Lvov	78,	40,	89,	24,	12.

Narodno-gospodarske stvari.

Z Vipavskega. (Izv. dop.). Najhušja šiba za našo deželo je trna uš. Ako bi bili naši vinogradniki malomarni in ne bi si pomagali sami v tem oziru (oblastva niso storila v tem pogledu veliko; nekoliko malovrednih kolči, pa sira Bosna), bi imela toliko željena železnica malo oprave. Bolj razumni in premožni kmetje žanjejo že sad svojega truda v obilni meri. In kar nas navdaja z upom, je to, da cepljene trte mnogo več rodijo, kakor druge; prijemljejo se pa in rastejo, ako je ugodno vreme, kakor robida. Največ je pocepljene „žlahtnine“, ki se prodaja po precej dobrih cenah. Tudi domačega vina pridelujemo že dosti na teh cepljenkah. Letos prodajamo vino po 18—21 gld htl. Lepe cene so, ali če primerjamo trud kmetovalcev in stroške s temi cenami, je rezultat jako piskav. Upajmo, da vdobimo v kratkem kmetijske zadruge, s katerih pomočjo se utegnemo zvišati cene vinu.

Naše sadje se hvali, da je lepo, dobro in trpežno, ali ostaja le pri hvali. Kdor prideluje sadje bi včasih storil najbolje, da bi pital z njim prešiče; tako sramotne cene dajejo sadju domači in tuji trgovci. S kmetijskimi zadragami bo edpomagano tudi temu.

Kaj pa zvinoreja? Z radostnim srcem konstatiramo, da se je pričelo nsko gibanje v tem oziru. Bilje, Solkan, Rihenberg in zadnji čas tudi Sv. Križ so nam poroki, da se bo nadaljevalo to gibanje. Kdor je hotel videti, kako se naše ljudstvo zanima za zavarovalnico goveje živine, prišel naj bi bil dne 14. t. m. v Sv. Križ. Gospod Peter Medvešek je razlagal velikemu številu poslušalcev pomen in važnost takih zavarovalnic. Vpisalo se je že ta dan obilo posestnikov in vplačalo precejšnjo svoto denarja. Ni čudno! Leto za letom

peginja mnogo živine, kar je vsikdar hud udarec za naše posestnike.

Dne 24. t. m. bo v Gorici shod za vso deželo za razpravo o tem vprašanju. Dal Bog, da ne bi ostalo samo pri pojavih!

Najnovejše vesti.

Dunaj 24. (Zbornica poslancev.) Predsednik vitez Abrahamowicz je prišel v dvorano ob 1. uri 35 minut. Na ministerski klopi so vsi ministri. Pristope k predsedništvu zapirajo vrata od obeh strani. Predsednik je stopil na tribino. Levica ga je pozdravila najprej ironično in potem sramotnjem. Predsednik je hotel govoriti. Posl. Wolf je kričal: „Kdo drugi naj vodi predsedništvo in ne ta lopov“. Posl. Schönerer: „Jaz zahtevam besedo, ki mi gre po pravici“. Posl. Wolf: „V tej zbornici ni nikake pravice več! Gazilo se je je z nogami, njega mameluki delajo tudi tako“. Vsklikanje na levi. Traino ropotenje. Predsednik izjavlja: „V ogleđ takemu ropotu moram pretrgati sejo do 3. ure.“

Dunaj 25 Glasom soglasnih poročil vseh listov je posl. Pfersche med včerajšnjim pretepom res odprl ostrino noža, katerega je izviskel iz žepa.

Merzina 25. Častni salut za avstro-ogerski prapor se je izvršil včeraj popoldne po ceremonijelu, dogovorjenem z mutesarifom. Načelniki civilnih in vojaških oblasti so se zbrali v polni paradi pred konzulatom. Potem so prišli odposlanci avstro-ogerske kolonije in so prisilili naj se sporoči do najvišjega prestola zahvala podanikov avstro-ogerskih za izdatno varstvo. Mohamedanci so se vedli mirno.

Carigrad 25. Saglasna obveščanja iz Belegrada in Sredca pravijo, da je položenje v Ipeku vznemirljivo in da se je odposlalo tja izdatno število vojakstva.

Zobobol olajšujejo obne kapljice lekarja Piccolija v Ljubljani

(Dunajska cesta)
katere so bile odlikovane z Najvišjim priznanjem Nj. c. in k.
Via prejasne gospe prestolonaslednice-udove nadvojvodinje
Stefanije
Steklenica velja 90 kr.

Trgovinske brzotavice in v današnji
spomlad 1898 12.07 do 12.09 Oves za spomlad 6.50—6.52
za spomlad 8.80. 8.82 Koruza za maj-juni 1897. 5.53 5.54
Pšenica nova od 79 kil. f. 12.95—13.05 79 79
13.10 13.15 od 80 kil. f. 13.20—13.25, od 81. 13.30
13.35, od 82. 13.40, 83. 13.45, 84. 13.50, 85. 13.55, 86. 14.00, 87. 14.05, 88. 14.10, 89. 14.15, 90. 14.20, 91. 14.25, 92. 14.30, 93. 14.35, 94. 14.40, 95. 14.45, 96. 14.50, 97. 14.55, 98. 15.00, 99. 15.05, 100. 15.10

Pšenica: ponudbe slabe, povpraševanje slabo. —
Prodaja 8000 met. stot. 2 1/2, nč. dražje. Vreme: oblačno.
Za notranji trgovi: Centrifugal f. 36.50 Concasse f. 37—
Cetvral f. 37.75 v glavah f. 38.25 —
Za notranji trgovi: Kava Santos good average za nov. 35.—
za mar. 35.50

Kava Santos good average za december 28.—
za mar. 28.75 za maj 29.75 za september 30.25 mirno.

Dunajska burza 25. novembra

	danes	včeraj
Državni dolg v papirju	102.35	102.35
„ „ v srebru	102.35	102.35
Avstrijska renta v glavi	122.80	122.85
„ „ v kuponu	102.25	102.40
Kreditno škefje	354.90	354.90
London 10 let	119.95	120.—
Pariz 10 let	95.4 1/2	9.55
10 let	11.78	11.78
10 let	45.47	45.40 1/2

Spiritus sinapis compositus ALGOFON.

Jedino sredstvo proti zobobolu, revmatičnemu glavobolu, migreni itd.

Steklenica z navodilom stane le 20 nč.

ter se dobira jedino le v lekarni

Praxmarer (Ai due Mori.)

TRST — Piazza grande — TRST.

Paziti na ponarejanje.

Tiskarna Gutenberg

Aljalka ces. kralj. universitetne tiskarne „Styria“
13 Sackstrasse — GRADEC — Sackstrasse 13
TOVARNA ZA OBRTE IN CONTO - KNJIGE

zistem „Patent Workmans Chicago“

Raztirnini zavod — Knjigovezstvo.

priporočuje se za prijazne naročbe se zadržilom primernih cen in točne postrežbe.

Izdelovanje vsakevrstnih tiskovin kakor: časnikov, reketverov v vsakem obsežu, brošur, plakotov, cenikov, računov, memorandumov, okrožnic, papirja za liste in zavitke, z zapisom, naslovnih listkov, jedilnih list, pavabil itd. itd. — Bogata zaloga glavnih, Conto-Corrent-knjig, Saldi-Centi, Fakture, Debitoren, Creditorov, Cassa-knjig, Strazza, Memorial, Journalov, Prima-note, odpravnih, menjilnih, čas-zapadnih in knjig za kopiranje, kakor tudi vseh pomožnih knjig, potem raztirnega (črtanega) papirja, Conto-Corrent, svilenega papirja za kopiranje, listov iz kavčeka za kopiranje, skledic iz oljke za kopiranje itd.

Za naročbe in nadaljnja pejasnila obrniti se je do glavnega zastopnika

Trst, Via delle Acque 5 — **ARNOLDO COEN** — Via delle Acque 5 Trst